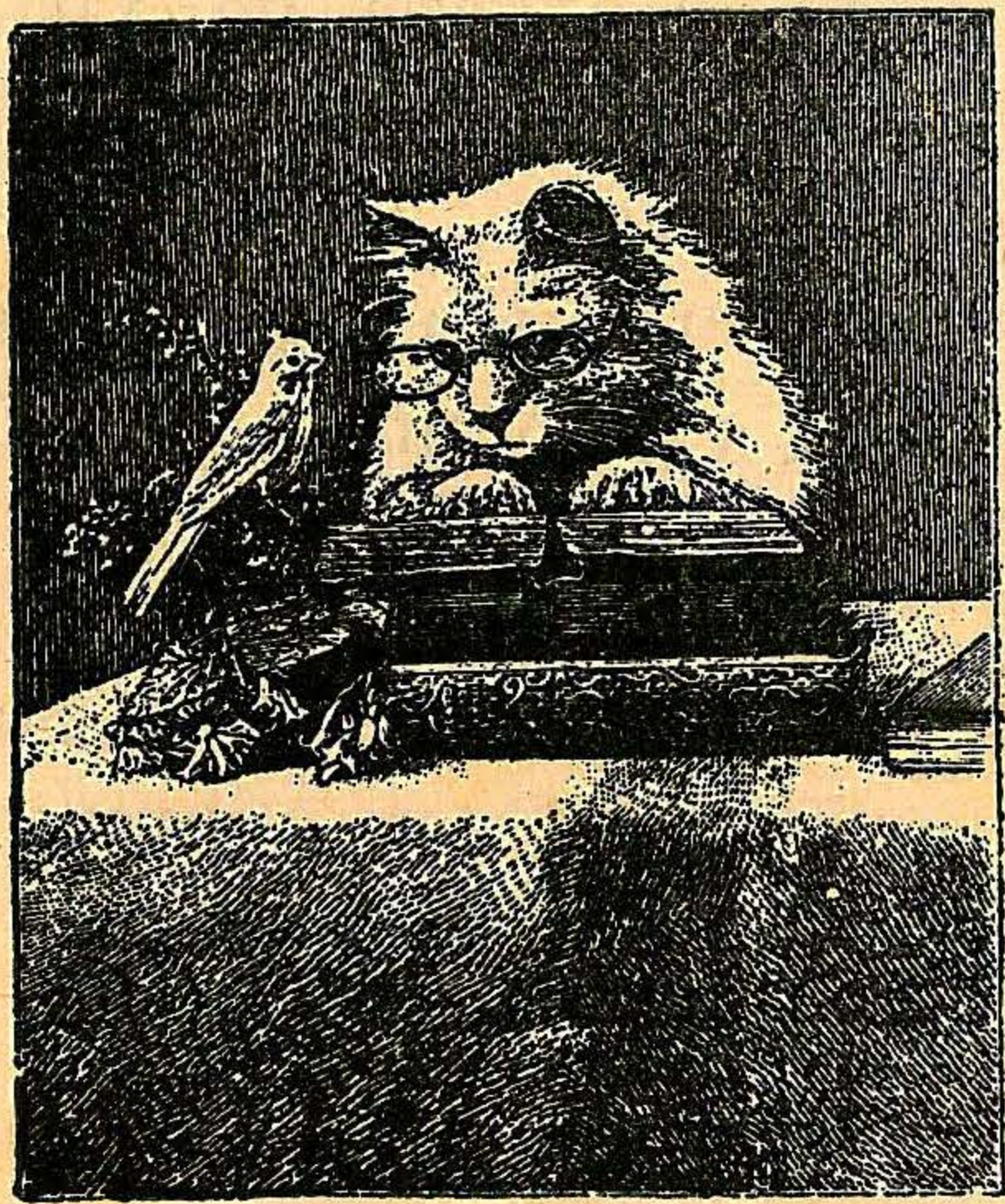

лижехъ съ езичето ту малкитѣ си крачка, ту гладката си и лъскава козинка. Но всичко туй имъ бѣ вече дотегнѣло, умразнѣло.

— Мамо, защо не дойдешъ да поиграешъ съ насъ? — попита Сивчо старата си майка Бѣлкана, която бѣше облѣгнѣта на масата и съ очила внимателно четѣше въ нѣкаква книга.

— Не ми бъркайте, дѣца! — отговори Бѣлкана — азъ четѣ дълбока книга за птицитѣ. Ето, поставила съмъ и кукла—канарче прѣдъ себе си.

— А защо вършишъ това мамо? — попита Вранка. — Ти и безъ това си твърдѣ умна...

— Не, мила ми Вранке, — отговори майката, — прѣзъ цѣлия си животъ да учимъ, пакъ не можемъ да изучимъ всичко. А намъ, на коткитѣ, е потрѣбно да знаемъ историята на всички птици и да ги отличаваме една отъ друга . . . Но мирно, дѣца! не ме залисвайте.

Тритѣ котенца, които бѣхъ привикнѣли да се покоряватъ на майчината си заповѣдъ, тутакъ си замлъкнѣхъ, дори прѣстанѣхъ да мъркаты.

Въ това врѣме долетѣ отъ нѣкъдѣ една голѣма муха и кацнѣ на прозореца. Вранка, Сивчо и Бѣлица никакъ не бѣхъ виждали такъва голѣма муха, почудихъ се и въ единъ гласъ се запитахъ: що е това?

— Азъ мислѣ, — каза Бѣлица, — че това трѣбва да е животно, което мама нарича „птица“.